

PAO-ŠU

NESMRTELNOST

Příběh ze světa bestsellerové trilogie
Vzpomínka na Zemi

HOST

PAO-ŠU

NESMRTELNOST

PŘELOŽIL ALEŠ DROBEK

BRNO 2021

Title: 观想之宙

Author: 宝树

Copyright © by 宝树 (Bao Shu)

**Czech translation rights authorized
by China Educational Publications
Import & Export Corporation Ltd.**

All Rights Reserved

Cover art © Stephan Martiniere

Translation © Aleš Drobek, 2021

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2021

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0656-9 (PDF)

ISBN 978-80-275-0657-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-0658-3 (MobiPocket)

Věnováno Liou Cch'-sinovi

Předmluva k anglickému vydání

Napsání této knihy pro mne bylo jednou z nejpamátnejších událostí mého života.

Oddaným fanouškem Liou Cch'-sina jsem se spolu s mnoha dalšími čtenáři stal už na počátku 21. století, kdy Cch'-sin s vědeckou fantastikou teprve začínal. Říkali jsme si tehdy *magneti*, což je v čínštině slovní hříčka odkazující na Cch'-sinovy skalní příznivce, a na internetu jsme vedli vášnivé debaty o jeho příbězích. Kdykoli Cch'-sin vydal v čínském žánrovém časopisu *Science Fiction World* něco nového, okamžitě jsme si o tom řekli a rozeběhli se koupit nové číslo. V roce 2006 začal v *SFW* vycházet na pokračování jeho román *Problém tři těles*, první díl velkolepé trilogie *Vzpomínka na Zemi*, a já každou epizodu doslova hltal. *Vzpomínka* mi naprosto učarovala.

Knižní vydání *Tři těles*, jak se románu začalo přezdívát, se na trhu objevilo na počátku roku 2008 a druhý díl s názvem *Temný les* pak půl roku nato. Cch'-sinův nový příběh tenkrát sice ještě nepronikl do hlavního kulturního proudu, ovšem fanouškům vědecké fantastiky nabídl doslova ohňostroj představitosti. Bohužel, po prvních dvou dílech

se museli všichni magneti obrnit trpělivostí, protože čekání na závěr trilogie bylo tentokrát dlouhé.

Dva a půl roku poté, v listopadu 2010, se v Číně začal konečně prodávat poslední díl s názvem *Vzpomínka na Zemi*. Já tenkrát studoval v Belgii a knihu jsem si neměl jak opatřit. Vážně jsem uvažoval, že si pro ni zaletím domů. Nakonec mi pomohl můj kamarád Kao Siang, který ji celou postupně fotil a snímky mi posílal po e-mailu.

Siangovi jsem byl za jeho ochotu hluboce vděčný, leč plný dopad této knihy na vlastní život jsem si uvědomil až mnohem později. Jakmile jsem ji dočetl, začal jsem o ní přes internet debatovat s ostatními fanoušky, kteří si ji koupili v den vydání. Sepsali jsme tenkrát velehory komentářů, nic to však nezměnilo na faktu, že Cch'-sinova velkolepá zápleтка dospěla do konce a že žádné další pokračování už nebude. Nakonec se mě zmocnila taková melancholie, že jsem si usmyslel sám napsat několik samostatných povídek zasazených do světa *Vzpomínky na Zemi*, abych ten báječný příběh ještě aspoň trochu prodloužil. Za dva dny jsem stvořil dialog mezi Jün Tchien-mingem a Aj AA na Modré planetě a zveřejnil jej na internetu pod názvem *Tři tělesa X*. To X přitom neznamenalo deset, nýbrž vyjadřovalo nejistotu.

Nebyla to má první fanfikce inspirovaná dílem Liou Cch'-sina a už vůbec ne první obecně. Dosud však taková tvorba kolovala většinou jen v úzké skupině skalních fandů. Také proto jsem vůbec netušil, že *Tři tělesa X* dopadnou úplně jinak, že jsem napsal přesně to, po čem tenkrát toužily desítky tisíc čtenářů — další příběh ze světa *Vzpomínky na Zemi*. Má povídka se objevila na pravém místě v pravý čas (sotva týden po vydání posledního dílu Cch'-sinovy trilogie), a tak se jí dostalo mnohem větší pozornosti, než by si možná zasloužila. Všechna ta chvála mne každopádně

pobídla k dalšímu psaní. A tak se příběh, který jsem nosil v hlavě, rozšiřoval a větvil, až nakonec vyrostl v samostatnou knihu, můj první román. Ten jsem dokončil tři týdny nato, před Vánoce roku 2010.

To už se *Tři tělesa X* rozšířila do všech koutů čínského internetu a vysloužila si téměř stejnou pozornost jako samotný originál. Nakonec mne kontaktoval šéfredaktor časopisu *Science Fiction World* a Cch'-sinův blízký přítel Jao Chaj-tün, kterému se díky jeho podpoře nových autorů sci-fi přezdívá „čínský Campbell“, s tím, zda by mou knihu mohl vydat. Do několika měsíců, jak fenomén *Tři těles* v čínském fandomu nabíral na síle, se začaly objevovat další fanfikce. Nicméně ta ideální chvíle pominula a tyto nové příběhy neuspěly ani zdaleka jako ten můj. Věděl jsem, že jsem měl štěstí.

Když jsem svůj text poprvé zveřejnil na internetu, o nějakých autorských právech jsem moc nepřemýšlel. Jenže pak přišla od pana Jaa formální nabídka na knižní vydání a já se ocitl v ošemetné situaci. Cch'-sin našťěstí vůči novým autorům projevoval bezednou velkorysost a vstřícnost a s vydáním mého románu souhlasil. Slovy nelze vyjádřit, jak jsem mu za to vděčný. Sotva kniha vyjela z tiskárny, poslal jsem mu jednu kopii. Pár let nato, když jsem vydal i několik vlastních příběhů a stal se plnohodnotným členem nepočteného klubu čínských autorů vědecké fantastiky, jsme se spřátelili a často se setkávali na rozličných akcích. Cch'-sin mi *Tři tělesa X* pochválil, a dokonce pro ně hlasoval, když se udílely ceny za nejlepší čínská sci-fi díla. Má kniha nakonec nezvítězila, ale Cch'-sinovo uznání a podpora pro mne znamenaly víc než deset takových cen.

Některá jména postav v této knize jsou takovým mrknutím na skalní fandy, ačkoli si dnes už málokdo vzpomene

na jejich původ. Mezi lety 2008 a 2010, zatímco všichni čekali na vydání posledního dílu trilogie, mnozí spekovali o tom, kudy asi zápleтка povede, a každou chvíli se na povrch vynořovaly informace, které údajně unikly ze Cch'-sinova rukopisu. Ze všech se časem samozřejmě vyklubaly kachny. Ale i ony fanoušky svým způsobem zabavily, když poskytly prostor bujným spekulacím ohledně vyvrcholení Cch'-sinova mistrovského díla, a tak jsem do *Nesmrtelnosti* zakomponoval několik klíčových slov, která v těchto fámách tenkrát figurovala. Vzdávám tak hold oné nevinné éře, kdy byla *Tři tělesa* stále vcelku neznámým hříštěm, na němž si hrála jen hrstka oddaných fandů.

Můj příběh si samozřejmě nevysloužil, a ani nemohl vysloužit takovou chválu, jaká se snesla na originál, spouště čtenářů se však i přesto velmi líbil. Já v žádném případě netvrdím, že je součástí oficiálního kánonu *Tři těles*, ačkoli jej v Číně vydal stejný nakladatel. Beru jej jako pokus věrného fanouška o vyplnění některých mezer v původní trilogii a rozvinutí jedné z mnoha vizí toho, jak se mohl vesmír *Tři těles* vyvíjet. Pokud se také považujete za Cch'-sinova fanouška, můžete jej samozřejmě odmítnout, pokud se neslučuje s vaší vlastní představou, anebo si jej naopak můžete v duchu sloučit s původní trilogií. Obě tyto reakce, a cokoli mezitím, jsou naprosto legitimní.

Čtyři roky po vydání *Tři těles X* se čínská vzdělávací a publikační agentura CEPIEC rozhodla představit můj román anglofonním čtenářům. V angličtině tenkrát vyšla také *Vzpomínka na Zemi*, a ve mně tak myšlenka překladu *Tři těles X* vzbuzovala nervozitu a úzkost. V dějinách anglofonní vědecké fantastiky figuruje i několik bezesporu významných fanfikcí, například druhá trilogie na motivy Asimovovy *Nadace* od Grega Beara, Gregoryho Benforda a Davida

Brina nebo báječný román *The Time Ships* od Stepheny Baxtera, pokračování slavného *Stroje času* od H. G. Wellse. Nemluvě o sdílených světech typu *Doktora Who* a *Star Treku*, které se staly živnou půdou bezbřehé kreativity celé řady autorů. Ani náhodou netvrdím, že můj román dosahuje úrovně těchto úspěšných klasik, všechny ale spojuje jeden společný rys — velkolepá díla z per mimořádných talentů nás volají, abychom se do jejich světů opakovaně vraceli a živil je svým nadšením a láskou. A tak v nich čas neustále postupuje vpřed, milované postavy nikdy neumírají a tyto světy se dál rozpínají a vyvíjejí, navěky a bez konce.

Pao-šu, 30. srpna 2015

Časová souslednost ér

Předkrizová éra	... — začátek 21. století
Krizová éra	začátek 21. století — 2208
Studenoválečná éra	2208 — 2270
Éra nového konfliktu	2270 — 2272
Vysílací éra	2272 — 2332
Exilová éra	2333 — 2400
Galaktická éra	2273 — datum neznámé
Éra Modré planety	2687 — 2731
Příprava Vesmíru 647	2731 — 18906416
Časová osa Vesmíru 647	18906416 — 11245632151
Konečná éra	11245632142 — 11245632201
Časová osa nového vesmíru	11245632201 — ...

Úvod

KONEČNÁ ÉRA, ROK 1, 0 HODIN, 0 MINUT, 0 SEKUND. KONEC VESMÍRU.

Před dávnými časy v jiné galaxii...

Hvězdy stále plály jasně, galaxie stále vířila jako mohutná řeka a za každým sluncem se v nezměrných hlubinách kosmu stále ukrývaly nesčetné formy života. Choulily se v rozličných tajných koutech galaxie, rostly, vyvíjely se, bojovaly a zabíjely. Tep života a nárek smrti se rozléhaly touto zapomenutou galaxií stejně jako všemi ostatními.

Tento prastarý a odlehlý vesmír však dospěl ke konci.

Hvězdy v bublině o poloměru deseti miliard světelných let umíraly závrtným tempem, jedna za druhou. Civilizace vyhasínaly, galaxie temněly... a vše se vracelo do prázdnoty, jako by nikdy nic ani neexistovalo. Nesčetné životy v oné konkrétní galaxii ještě netušily, že všechno jejich snažení a pachtění, jejich ukrývání a zabíjení pozbylo významu. V širším kontextu vesmíru se měla odehrát strašlivá, nečekaná proměna. Veškerý život měl brzy pominout.

Nekonečnou kosmickou tmou se vstříc této odlehlé spirále řítily mdlé fotony již mrtvých galaxií jako dopisy bez příjemce, které mlčky připomínají dávno zaniklé legendy.

Jeden paprsek světla se zrodil miliardy světelných let odsud, v zapadlém koutě vesmíru kdysi zvaném Mléčná

dráha. Byl tak slabý, že zraková ústrojí drtivé většiny životních forem jej ani nezachytila, obnášel však nespočetné příběhy a báje, jež kdysi hýbaly zemí i nebem, vymykaly se chápání i představitosti.

Jie Wen-tie, Mike Evans, Ting I, Frederick Tyler, Čang Pej-chaj, Bill Hines, Luo Ťi, Thomas Wade...

Základna Rudé pobřeží, Pozemsko-trisolaranská organizace, Projekt Mandala, Projekt Schodiště, Strážci meče, Projekt Bunkr...

Starobylé příběhy, stále živé, jako by se přihodily včera. Postavy hrdinů a světců dál zářily v souhvězdích. Nezbyl už však nikdo, kdo by o nich vyprávěl. Opona spadla, herci opustili jeviště, diváci odešli a i samotné divadlo se dávno obrátilo v prach.

Ale pak...

V nezměrné temnotě vesmíru, na odlehlém místě daleko od nejbližší hvězdy, se z prázdna vynořil přízrak.

Ve slabounkém světle hvězd se rýsovala silueta vágně podobná tvorům, jimž se kdysi říkalo „lidé“. Ačkoli v okruhu několika miliard světelných let nebyl nikdo, kdo by v ní člověka poznal.

Přízrak to věděl. Jeho svět a rasa dávno zanikly v docela jiném koutě vesmíru a nezanechaly po sobě jedinou stopu. Tento živočišný druh kdysi vybudoval civilizaci, která rozsvítla galaxii jako lampion. Dobył miliardy světů, rozdrtil zástupy nepřátel a vytvořil nezapomenutelná díla, dávno však zmizel pod hladinou řeky dějin, která se nakonec vlila do nezměrného oceánu času. A i ten měl brzy vyschnout.

Tento přízrak však i na konci vesmíru, kdy měl i sám čas každou chvíli ustát v pohybu, dál paličatě trval na tom, že příběh, který již skončil, musí pokračovat.

V temnotě natáhl končetinu neboli paži. Z jejího konce vypučelo pět výrůstků. Na dlani zazářila drobná stříbřitá snítka světla.

Přízrak na ni hleděl, jakoby ztracen ve vzpomínkách, a v očích se mu zračily nespočetné hvězdy. Jasná tečka se komíhala sem a tam jako světluška, tak malá, až se zdálo, že co nevidět vyhasne. Zároveň však ztělesňovala nepřeborný potenciál, stejně jako singularita před zrodem vesmíru. Byla to totiž červí díra napojená na ohromnou černou díru v srdci galaxie, která v sobě ukrývala energii miliard hvězd.

Po nějakém čase — neznámo jakém, protože široko daleko nebyl nikdo, kdo by jej změřil — vydal přízrak pokyn. Zářivá tečka se rázem proměnila ve stříbrné vlákno, které se nejprve natáhlo do dále jako nekonečná přímka a poté se rozvinulo v bělostnou rovinu. Nakonec začalo nabývat i na objemu a zformovalo se v trojrozměrný prostor, ačkoli jeho tloušťka byla ve srovnání s délkou a šířkou zanedbatelná. Přízrak vytvořil gigantický arch výkresového papíru.

Poté rozpráhl paže a rozletěl se nad prázdnou plochou. Za ním se jako brázda táhl lehký větřík a nad archem začala houstnout atmosféra. Arch na ni začal reagovat, vrásnil se a vlnil. Z vrcholků a údolí se stávaly hory, kopce, rokliny a pláně.

Pak přišly na řadu oheň a voda. Po celé rozloze světa začaly vybuchovat titánské exploze kyslíku a vodíku, stvořených z ryzí energie. Všude plály oslnivé požáry a slévaly se v oceán ohně. Z těchto reakcí se rodily nové molekuly vody a kondenzovaly v drobné kapky, z nichž se formovala mračna a mlha, a poté přivalové deště, které skrápěly novorozenou zemi. Nekonečná průtrž vyplnila údolí nesmírnými oceány.

Přízrak se mihl nad vodami jako obrovský pták a přistál na prázdné pláži. Rozpřáhl paže — jednu k vlnám a jednu k horám — a pak obě najednou zvedl. Brontobyty dat ukryté v jeho těle se probudily k životu, vstřebávaly energii z okolí a získávaly tvar. V hlubinách i na souši se rodil život, jako by jej tam zanesla bouře. Z vody vyskakovaly ryby a velryby, jako by vzdávaly hold svému stvořiteli. Z půdy vyrážela stébla trávy i vzrostlé stromy a mezi nimi se procházeli a plazili rozliční tvorové. Oblohou se proháněli malí i velcí ptáci. Novým světem se začal rozléhat ruch a křik života a spolu s lesy a loukami se začaly utvářet také jezera a pouště.

Přízrak dokončil své dílo, stále měl však pocit, že jeho světu něco chybí. Zamyšleně hleděl do temného nebe a pak si vzpomněl. Na černém sametu nakreslil kroužek a pak do něj kmitnutím prstu umístil jasnou tečku. Kroužek se rázem proměnil v ohnivou kouli, nově zrozené Slunce. Jakmile se sluneční světlo prodralo atmosférou, celý svět se rozzářil. Pod blankytným nebem, průzračným a hladkým jako zrcadlo, pableskovalo azurové moře.

Přízrak se koupal v tom báječném světle, které mu tak dlouho scházelo. Jako omámený zvolna zvedl hlavu.

Přesně jako zlatý věk, kdysi dávno na počátku...

Na vlasech a kůži mu jiskřilo slunce a vykreslovalo typicky lidskou postavu. Nyní už by každý, kdo by ho pozoroval, nade vši pochybnost viděl, že přízrak je opravdu člověk, muž z dávno mrtvé planety kdysi zvané Země.

Nový svět jako by jeho rodné hrouď z oka vypadl.

Připomínal stín, který ta bájná, prastará planeta vrhla dávno poté, co zanikla i s nesčítnými civilizacemi, jimž bývala domovem.

Přízrak věděl, že ve srovnání s velkolepostí celého vesmíru, který kdysi existoval, dokonce i ve srovnání se skutečnou Zemí je tento umělý produkt miniaturní, falešný, zanedbatelný. Přesto jej však chtěl vytvořit, aby onen kosmický epos, který dávno dospěl k závěru, mohl pokračovat ještě alespoň chvíli. A i když to nebude opravdové pokračování, on se přesto s radostí pohrouží do toho virtuálního světa a bude se vyhřívat v paprscích napodobeniny Slunce, dokud samotné bytí úplně nevyhasne.

„Soumrak vesmíru,“ řekl si pro sebe.